

РЕШЕНИЕ

гр.София, 15.04.2009 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ град, I-во Административно отделение, 2-ри състав, в публично заседание на 19 март през две хиляди и девета година в състав:

АДМ. СЪДИЯ : МИЛЕНА СЛАВЕЙКОВА

при секретаря Александра Ковачева и при прокурора КУРТОВ, като сложи за разглеждане адм.д.№ 82 по описа за 2009 г., докладвано от съдия Славейкова, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) във вр. чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на сдружение с нестопанска цел “Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията” със седалище и адрес на управление гр.Варна, бул. “Владислав Варненчик” № 133, вх.А, ап.43 чрез управителя Юлиан Атанасов Чолаков срещу мълчалив отказ на председателя на Административен съд – София град (АССГ) да се произнесе по т.2.1., т.2.2., т.3 и по искането за изготвяне на фотокопия от документи на заявление по ЗДОИ вх.№ 16346 от 21.11.2008 г. Посочва се в жалбата, че съобразно константната съдебна практика на Върховния административен съд на РБ мълчалив отказ по специалния закон – ЗДОИ е недопустим и неморален, поради което само на това основание мълчаливият отказ следва да бъде отменен, като преписката се върне на административния орган и му се определи срок, в който да бъде предоставена исканата информация. Твърди се в жалбата, че информацията се поискана във връзка с допустимите в АССГ начини на заплащане на държавна такса за изготвяне на фотокопия от книжа по делата. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени мълчаливия отказ за предоставяне на достъп до обществена информация.

Ответникът председател на Административен съд - София град не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата, тъй като на заявлението за достъп до обществена информация е отговорено с писмо изх.№ Об-01-

215/28.11.2008 г., като в останалата им част въпросите на жалбоподателя не попадат в приложното поле на ЗДОИ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заявление за достъп до информация вх.№ 16346 от 21.11.2008г. жалбоподателят “Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията” е поискал информация във връзка с изготвянето на фотокопия от документи и заплащането на държавна такса по банков път в АССГ, която да му послужи да си състави мнение за организацията и дейността на администрацията на АССГ, касаеща начините и ограниченията при заплащане на държавна такса за съдебни и съдебно-административни услуги. В жалбата до съда се претендира, че не е отговорено изрично на следните въпроси от заявлението: по т.2.1. – “Валидна ли е в АССГ Инструкция № 6 по ЗДТ (обн.Д.в. бр.17/53 г.)?” ; по т.2.2. – “Приложими ли са в АССГ държавни таксови марки за заплащане на съдебни държавни такси” и по т.3 - “Давани ли са на председателя на АССГ от ВСС или от друг орган указания за счетоводната политика на съда, кога и какви, относно прилагането на ЗС или други актове и политики, чието изпълнение да се обезпечи с определянето на ред по чл.44 ЗСч, изключващ заплащането на ДТ с ДТМ или в брой на касата на съда?”. На заявлението е отговорено с писмо на председателя на АССГ изх.№ Об-01-215/28.11.2008 г.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Липсват данни по делото, кога писмо изх.№ Об-01-215/28.11.2008 г. е съобщено на жалбоподателя съобразно изискванията на чл.34, ал.3 ЗДОИ, респ. чл.39 ЗДОИ. Съобразно чл.28 ЗДОИ административният орган взема решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация в 14 дневен срок от датата на регистрацията. В случая заявлението е подадено на 21.11.2008 г., а информация е предоставена с писмо от 28.11.2008 г. Срокът за произнасяне от страна на органа съгласно чл.28, ал.1 ЗДОИ е бил до 05.12.2008 г. Така мълчалив отказ съобразно чл.149, ал.2 АПК може да се оспори в срок до 05.01.2009 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена по пощата на 30.12.2008 г., т.е. в срока по чл.149, ал.2 АПК. Поради липса на данни за връчване на писмо изх.№ Об-01-215/28.11.2008г. следва да се приеме, че жалбата е подадена и в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване по смисъла

на чл.40 ЗДОИ индивидуален административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. В жалбата се оспорва мълчалив отказ за произнасяне по т.2.1., т.2.2. и т.3 от заявление за достъп до информация вх.№ 16346 от 21.11.2008 г. Съдът, в решаващия си състав, не възприема правните доводи на жалбоподателя за наличието на мълчалив отказ. Понятието "обществена информация" е дефинирано от чл. 2, ал. 1 ЗДОИ, като всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗДОИ законът се прилага за достъпа до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи в кръга на тяхната компетентност и в случай, че исканата информация е налична. В конкретния случай информация по реда на ЗДОИ е поискана от орган на съдебната власт по смисъла на чл.119, ал.1 от Конституция, респ. специализиран съд съобразно чл.89 – 94 от Закона за съдебната власт. Съгласно чл.117 от Конституцията съдебната власт е независима и защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата. Правораздаването като дейност на съдилищата е част от дейността на съдебната власт – чл.119 от Конституцията. Ето защо съдът приема, че на първо място трябва да се прави разлика между дейността на съдилищата, свързана с правораздаването, като част от дейността на съдебната система, която дейност съгласно чл.117 от Конституцията е независима и подчинена само на закона и от друга страна административно-организационната дейност, свързана със съдебната администрация и общото ръководство на съда. Вярно е, че съгласно чл.5 от ЗСВ гражданите и юридическите лица имат право на информация за работата на съдебната власт. Но това право се осъществява по реда на Закона за съдебната власт и процесуалните закони – чл.5, ал.2 ЗСВ. Ето защо по отношение на правораздавателната дейност на съдилищата е неприложим реда за предоставяне на информация по ЗДОИ. Този ред може да бъде приложен само по отношение на общо организационното и административно ръководство на съда. В последния случай председателят

на съда действа като административен орган по смисъла на чл.93, ал.1, т.1 от ЗСВ и респективно задължен субект съобразно чл.3, ал.1 ЗДОИ.

Правото на достъп до обществена информация не е самоцел, а следва да е свързано с предмета на закона - чл. 1 от ЗДОИ и с критериите за понятието обществена информация, дадено в чл. 2, ал. 1 - 2 ЗДОИ. В заявлението си от 21.11.2008 г. жалбоподателят е посочил, че целта на исканата информация касае начините за заплащане на държавни такси в АССГ, с оглед да му помогне да си състави мнение за организацията и дейността на администрацията на АССГ, касаеща начините и ограниченията при заплащане на държавна такса. По аргумент на чл.151, т.3 вр. чл.158, ал.1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) задължение на съдията-докладчик по конкретно образувано съдебно-административно дело по реда на чл.157, ал.1 АПК е да следи за заплащането на държавните такси по конкретното съдебно дело. При осъществяване на своите функции съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите се подчиняват само на закона – чл.117, ал.2 от Конституцията. При постановяване на своите актове съдиите, прокурорите и следователите се основават на закона и на събраните по делото доказателства - чл.3 ЗСВ. Ето защо съдът, в решаващия си състав, приема, че формулираните в заявлението въпроси по т.2.1. и т.2.2. касаят правораздавателната дейност на АССГ. Тази дейност се подчинява на закона, вътрешното убеждение на съдията-докладчик и събраните по конкретното съдебно дело доказателства, поради което *тези въпроси не покриват критериите за обществена информация по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ*. Въпросът за приложението на определен закон или подзаконен нормативен акт (т.2.1. от заявлението), конкретно свързан с начина на плащане на държавна такса по съдебните дела (т.2.2. от заявлението), е предоставен на съдията-докладчик по конкретно съдебно дело и е въпрос за правилното приложение на закона. Същият въпрос не може да бъде поставян по реда на Закона за достъп до обществена информация, т.е. за него е неприложим този специален закон. В отговора на заявлението, даден с писмо изх.№ Об-01-215/28.11.2008 г., е отговорено относно приложението на Тарифа № 1 към ЗДТ, като действително отговорът не съдържа данни за приложението на Инструкция № 6/1953 г. или възможността за заплащане на държавната такса чрез ДТМ. Вярно е, че ВАС константно приема в практиката си, че задължените субекти по ЗДОИ следва да се произнесат в срока по чл.28, ал.1 ЗДОИ с мотивирано решение, включително и в случаите на отказ да бъде предоставена исканата информация, поради което обжалваните мълчаливи откази се отменят само на това основание. Върховният административен

съд обаче е имал случай, в който е отхвърлял жалби срещу мълчаливи откази по ЗДОИ - напр. решение № 2547 от 06.03.2008 г. по адм. д. № 6428/2007 г., III отд. на ВАС. Т.е. хипотезата на мълчалив отказ по ЗДОИ не следва да се абсолютизира. Още повече, че в случая по заявлението на жалбоподателя е постановен отговор - писмо изх.№ Об-01-215/28.11.2008 г. В останалата си част дори и да не съдържа изричен отговор на всички поставени въпроси, съдът приема, че не следва да се отмени "мълчалив отказ" само поради формалното наличие на такъв. Именно по гореизложените съображения поставените по т.2.1. и т.2.2. от заявлението въпроси изобщо не попадат в приложното поле на информацията по чл.2, ал.1 ЗДОИ. След като търсеният достъп до информация не покрива критериите за обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ, а е искане за друг вид, непопадаща в тези критерии информация, за административния орган не съществува задължение за предоставянето ѝ.

Съдът приема, че искането по т.3 от заявлението е тясно свързано с това по т.2.1. и т.2.2. от същото, доколкото е насочено към даване на указания от друг държавен орган, изключващи заплащането на ДТ с ДТМ или в брой на касата на съда. По гореизложените съображения даване на указания във връзка с начина на заплащане на държавната такса по съдебните дела не обвързва конкретния съдия – докладчик, който постановява актовете си въз основа на закона и по вътрешно убеждение. В отговора, обективиран в писмо изх.№ Об-01-215/28.11.2008 г., е посочен акта на председателя на съда, издаден на основание чл.44 ЗСч., като в отговора изрично е посочено, че не следва да се предостави копие от този вътрешнослужебен акт, тъй като няма характер на информация по ЗДОИ. От друга страна искането в тази му част не е конкретизирано. Няма нормативна уредба която да задължава определен държавен орган да дава указания във връзка със заплащането на държавна такса чрез ДТМ. Исканите документи по т.3 от заявлението не са конкретизирани по период на издаването им и издателя им. Понятието "обществена информация" се възприема като сведение, знание за някого или за нещо, свързано с общественния живот в страната, което се съдържа в документи или са на други материални носители. Само ако молителят посочи вида на исканата информация като я опише в смисъла, даден от законодателя, възниква задължение за предоставянето ѝ. За административния орган или органите по чл. 3, ал. 2 от ЗДОИ не съществува задължение по закон да предостави информация такава, каквато е описана в заявлението в тази му част - само като искане за предоставяне на документи, които нито са конкретизирани по някакъв начин, нито има данни да се съхраняват от ответника - в този смисъл решение № 9968 от 02.10.2008 г. по адм. д. № 600/2008 г., III отд. на ВАС. Ето

защо следва да се приеме, че за административния орган не съществува задължение да предостави исканата по т.3 от заявлението информация.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Водим от горното Административен съд - София град, I Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на сдружение с нестопанска цел “Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията” със седалище и адрес на управление гр.Варна, бул. “Владислав Варненчик” № 133, вх.А, ап.43 чрез управителя Юлиан Атанасов Чолаков срещу мълчалив отказ на председателя на Административен съд – София град (АССГ) да се произнесе по т.2.1., т.2.2., т.3 и по искането за изготвяне на фотокопия от документи на заявление по ЗДОИ вх.№ 16346 от 21.11.2008 г.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: \ / \